

L'autora alemanya Andre Köhler presenta el llibre filosòfic 'El temps regalat. Un assaig sobre l'espera'

“Som l'animal de l'espera”

Lluís Llorc
BARCELONA

L'alemanya Andrea Köhler viu a Nova York i és corresponsal cultural als Estats Units del diari suís *Neue Züricher Zeitung*. Li queda temps per escriure llibres i no dels que es redacten durant unes vacances. Formada en el món de la literatura i la filosofia, presenta *El temps regalat. Un assaig sobre l'espera* –en català, en traducció de Joan Ferrarons per a Angle, i en castellà, traduït per Cristina García, a Libros del Asteroide–, un compendi de reflexions divulgatives sobre el pas del temps i l'espera.

“Voldria que els lectors reflexionessin sobre què està passant amb els moments d'espera, que són a tot arreu en la vida quotidiana. Sempre estem esperant i, alhora, com que vivim en un món molt accelerat, tenim la sensació que no tindrem temps per fer res. Per això hem perdut els moments que queden entremig de les esperes. I aquesta pèrdua comporta una pèrdua de qualitat de vida. Una de les coses sobre les quals vull que la gent reflexioni llegint el llibre és que hem de fer ús del nostre temps, ser-ne el seu amo”, ens diu Köhler. És el que s'anomena *la paradoxa de l'abundància de la falta de temps*.

Un urbanita que vagi a comprar en una botiga de poble, ja es posa nerviós pel ritme lent... Però la botiguera és més feliç? “No podem dir que siguin més feliços, també hi ha gent avorrida als pobles. Admeto que sóc una urbanita es-

Andrea Köhler, ahir a l'hotel Astoria, on hi ha una exposició d'obres d'Opisso ■ JOSEP LOSADA

tressada, però és que em fa l'efecte que la gent no estressada no existeix. És un sentiment que està molt arrelat a la nostra societat. Hem perdut l'equilibri entre el temps lliure i relaxat i el temps més intens i actiu. No és casual que avui hi hagi tanta gent tractada d'ansietat. És un mal dels nostre temps. Per sort, quan dormim sí que desconnectem.”

Un dels molts conceptes que Köhler planteja

“Em fa l'efecte que la gent no estressada no existeix”, opina la pensadora alemanya

–alguns cops recolzada en altres pensadors i autors com ara Barthes, Borges, Celan, Handke, Nietzsche, Proust, Kafka, Beckett, Heidegger, etcètera– és el poder de qui fa esperar.

“Hi ha una estructura del poder en què algú té el control del nostre temps. Per exemple, Foucault, a *Vigilar i castigar*, va mostrar aquest poder dins de la presó. Els interns no poden decidir quan esmorzen o quan es dutxen o quan surten al pati. I el que he volgut és mostrar aquest poder estructuralment i en tots els àmbits”, comenta, i s'hi poden afegir altres exemples, des del metge al repartidor de pizza, que de manera potser involuntària o inconscient s'apropien del nostre temps. “Ser amo del propi temps pot ser poderós, però es dona molt poc. Encara ens queden algunes illes de descans en què podem

fer el que vulguem, però cal trobar-les i ocupar-les.”

No tota espera és negativa. “He volgut mostrar la part positiva d'algunes d'aquestes esperes, com ara la llibertat que ens pot donar el temps no planificat i el sentiment d'expectació”, un exemple seria quan les fotografies eren només analògiques i passaven setmanes abans de poder-les veure; l'espera tenia un encant que la immediatesa del format digital ha eliminat.

La síntesi absoluta seria que “som els únics animals que sabem que la vida és l'espera fins que arribi la mort. Tenim la noció de la fi, de les coses en general, i això fa que les gaudim més. Aquesta percepció ens fa diferents dels altres animals. Som l'animal de l'espera”, afirma l'autora d'un assaig que s'ha de comprar sense esperar i de llegir dedicant-li temps. ■